

Scénář k rozhlasové reportáži – Julie Poulíková

Paní Julie Poulíková (roz. Galeková) se narodila 13. 10. 1939 ve vesnici Gemelčička v severozápadním Rumunsku. Patřila mezi místní komunitu Slováků, kterých v této oblasti tehdy žilo kolem 40 tisíc. V Gemelčičce strávila první roky raného dětství v početné rodině – pocházela z 10 dětí.

Paní Julie byla od malička velmi úzce spjata s přírodou a vírou. Nebyl strom, na který by ve své rodné vesnici nevylezla. **„Měli jsme hodně stromů... Já jsem si vždycky vybrala ten větší, největší, a na ten jsem vylezla, a to mně bylo třeba pět, šest let. Já jsem vždycky vylezla na některé ten strom, moc se mi tam líbilo, pravda, ale potom dolů, ne, dolů ne, to už jsem volala, aby pro mě někdo přišel.“**

Jaké vzpomínky si uchovala na konec války, na rok 1945? **„Tak jsme stáli na té verandě a ti důstojníci, ti čtyři, a tatínek je zval, byla neděle, aby šli na oběd a nechtěli, ukázal na mě, ne ribjata, ribjata, nechtěli na ten oběd jít.“**

Na sklonku roku 1948, tedy v době, kdy bylo paní Julii devět let a její nejmladší sestře Anežce sotva pár měsíců, se celá rodina přemístila zpět do Československa. S tímto přesunem se užívá zažitý termín *reemigrace*, ovšem nepřesně - „vracejí“ se tam, odkud nikdy neodešli ani oni, ani jejich pradědové. Na Slovensku pro ně nebylo místo, propagační letáky přesídlovací komise, které slibovaly návrat do vlasti, se ukázaly jako podvrh.

O důvodech tohoto zvláštního přesunu se v rodině nikdy nemluvilo. Paní Julie nesla odchod těžce.

„Já jsem za nic na světě nechtěla jít.“

Nikdo se jí ale neptal, zda se chce přestěhovat. Poslední vzpomínky na Gemelčičku má vryté hluboko ve své paměti. **„Nejbolestnější obrázek byl pro mě, ale hrozně bolestnej, naši klidně šli a já jsem se furt otáčela a šla jsem poslední a dívala jsem se na naši maštali, měli jsme maštal, krávy se na nás dívaly z okýnek, hleděly na nás, co si myslely, to nevím, ale já jsem ty krávy furt sledovala, že vůbec z těch okýnek neodcházely...“**

Cesta do Československa byla nekonečná a vyčerpávající. Po strastiplné, několikátýdenní cestě, během které netušili, kde skutečně zůstanou, celá rodina nakonec našla útočiště u nejstarší sestry, a to v Hynčicích na Staroměstsku. Začátkem roku 1949 se paní Poulíková s rodiči a dalšími sourozenci přestěhovali do vedlejších Chrastic, do domu po odsunutých Němcích.

Po přesunu do pohraničí se snažila sžít s místními lidmi, našla si pár opravdových přátel a později i budoucího manžela, se kterým měli tři děti.

Paní Poulíková necítí křivdy, na své dětství v Gemelčičce, i na to pozdější tady v pohraničí, vzpomíná s láskou a pokorou. Přiznává, že po válce nebyly lehké časy, rozhodně nezažívala každodenní blahobyt, ale snaží se uchovat si v mysli to dobré. Je vděčná za to, co prožila. Příroda a víra pro ni představují důležitý zdroj síly a energie. V životě považuje za nejdůležitější zdánlivě jednoduché poselství, totiž aby nebyly války - k ničemu nevedou.